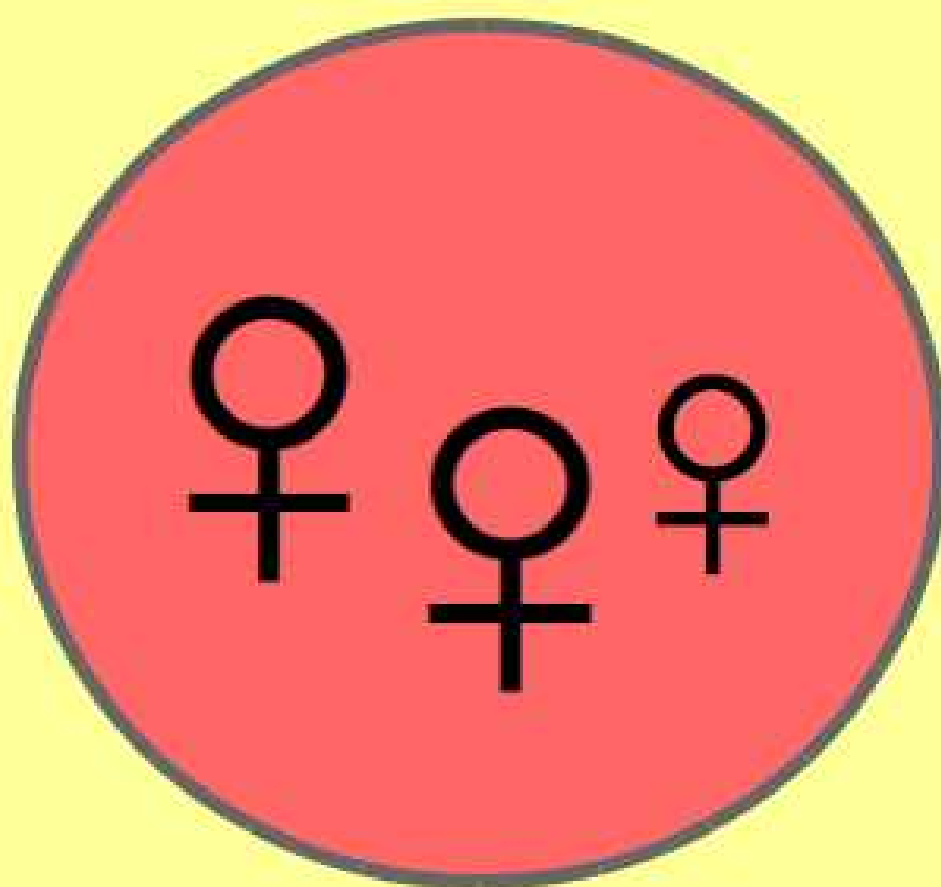

Till Taster

Planedo de la virinoj

Till Taster
Planedo
de la virinoj

Erotika kaj
scienc-fikcia novelo

2018

Enhavo

Atentigo
Umlaba
Hejmo
Rememoroj
Pliklerigo
Delogo
Alveno
Kontakto
Maskerado
Distriĝo
Hotelo
Festo
Ekskurso
Konspiro
Bazoŝipo
Reĝina palaco
Vojaĝo
Adiaŭo

Atentigo

Tiu erotika novelo estas farita nur por plenaĝuloj. Ĝi prezentas seksumajn agojn. Se vi ne ŝatas tian prezentadon, tiam nepre ne legu tiun novelon.

Umlaba

Umlaba estas la planedo TR-515. Neniu scias ion pri la deveno de tiu nomo. Kiu scias, de kie venis la homoj, kiuj ĉi tie jam vivas dum pli ol 10 000 jaroj? Ili bone vivas ĉi tie. La vivkondiĉoj estas pli favoraj ol sur la planedo Tero. Ĉie regas agrablaj temperaturoj. La someroj ne estas tro varmaj, kaj la vintroj estas tre mildaj. Nur proksime de la polusoj troviĝas neĝo kaj glacimontoj. Ankaŭ jam delonge ne estis militoj. La tutplaneda registaro evidente efike sekurigis la pacon. Tamen ne ĉiuj estis kontentaj.

Mikinda Okeke jam trovis bonan elrigardejon. La placo kaj ambaŭ flankoj de la ŝoseo estis plenigitaj de granda homamaso. Ĉiuj iris por ĉeesti la reĝinan solenaĵon. Hodiaŭ estis grava jubilea tago. Antaŭ du jarcentoj establiĝis la nova reĝino Kiŝa Baleva. Ŝi tiam gvidis la virinajn militajn fortojn kontraŭ la viraj krimuloj, kaj venkis. Ekde tiu tago ĝis nun daŭre regis la virinoj. La aktuala reĝino de la planedo estis Tale Baleva, kiu jam sidis sur pompa podio en la mezo de la placo. De la strato alvenis la jubilea parado. Kiel giganta serpento alproksimiĝis longa karavano el sennombraj vagonoj, sur kiuj staris bele vestitaj knabinoj kaj virinoj. Ĉiun vagonon tiris grupo el dek aŭ kelkfoje dudek junaj viroj, kiuj ŝvitis pro la peza laboro. Ili ĉiuj nur portis ŝortojn, la nudaj superkorpoj brilis en la sunlumo. Apud la vagona karavano marŝis diversaj grupoj, akompanante la paradon per bruaj tamburoj kaj aliaj muzikinstrumentoj.

„Silentu, aŭskultu nian glorplenan reĝinon!“ aŭdiĝis el multaj laŭtparoliloj, kaj ĉiuj atenteme direktis siajn okulojn kaj orelojn al la podio, de kie aŭdiĝis la alparolo de la reĝino: „Kara popolo de Umlaba. Hodiaŭ estas solena jubileo. Ducent jarojn paco. Ducent jarojn regado de la virinoj. Ĝuu la ceremonion! Aplauĉo por la palaca dancgrupo!“ Post tiu kontribuo de la dancgrupo okazis senĉesa prezentado de aliaj grupoj, kiuj dancis, kantis aŭ muzikumis. Intertempe diversaj reprezentantinoj de la registaro festsolene oratoris. Post sunsubiro grandega piroteknikaĵo entuziasmigis la spektantaron. Mikinda kontentige hejmeniris akompanita de sia najbarino Vanda, kiuj diris „Vere, tio estis tre bela solenaĵo“. „Kaj eĉ pli bona estos la venontaj du liberaj festotagoj“, replikis Mikinda, kaj ambaŭ adiaŭis enirante la proprajn loĝejojn.

Hejmo

„Ĉu vi ĝuis la solenaĵon?“, demandis Jamaj, kiuj malfermis la pordon bonvenigante sian edzinon. Li ja ne rajtis partopreni la feston. Li devis resti hejme por mastrumi kiel kutime. Hodiaŭ li preparis

specialan manĝaĵon pro la festotago kaj diris: „Sidiĝu, kara. Mi alportas tre bongustan gratenaĵon kun spica salato. Ĉu vi ŝatus trinki vinon?” Mikinda tre kontente sidiĝis. Ja, mi estas feliĉulino, mi ricevis la ĝustan edzon, ŝi pensis, kaj sidiĝis sur la unuan seĝon antaŭ la tablo. Sur Umlaba la virinoj nur manĝas sen ĉeesto de viroj. „Dankon por la preparo. Estas tiom multe da manĝaĵoj, vi certe ricevos restaĵon poste”, ŝi anoncis kaj gustumis la varmegan gratenaĵon. Jamaj intertempe iris en la kuirejon kaj tie atendis. Li ĝojis, ke lia edzino ŝatis la ofertitan manĝaĵon. Ŝi povus eĉ formanĝi la tuton, ĉar li jam sufiĉe provizis sin dum la preparado. Li antaŭĝojis la sekvantan parton de la vespero. En la banejo la banujo estis jam preparita, kaj poste li atendis kelkajn varmajn karesojn de sia edzino.

„Estis vere bona vespermanĝo. Ĉu vi jam preparis la banujon?” demandis Mikinda. „Jes, mi faris tion, kaj nun mi petas permeson senvestigi vin”, respondis Jamaj. En la varma akvo ŝi tuj rilaksiĝis kaj ordonis, ke Jamaj sapumu ŝian tutan korpon. Poste ŝi postulis brosadon. „Lasu min iomete paŭzi ĉi tie! Post kvin minutoj iru por sekigi min, mia kara”, ŝi ordonis, sed la aldono 'mia kara' montris, ke ŝi jam nun estis tre kontenta kun Jamaj. „Pacience atendu al la virinoj”, murmuris Jamaj al si mem. Sur Umlaba la viroj ĉiam devis esti paciencaj rilate al la virinoj. Neniam estus permesate mem kapti la iniciativon. Tio ne eblis ĉi tie.

„Kial vi ankoraŭ ne estas tute nuda, vi lama pigrulo!” kritikaĉis Mikinda, sed tiaj insultadoj li jam konis. Sur Umlaba la virinoj ĉiam malafable traktis la virojn. Tio estis la rezulto de longjara edukado, jam ekde 200 jaroj. Do, Jamaj rapidegis kaj nun tute nude surgenuie atendis antaŭ sia edzino. Ŝi diris nenion. Ankaŭ tute nude ŝi prenis la nigran vipon, kiu ĉiam pendis je la malantaŭa muro de la dormĉambro kaj komencis skurĝi lin sur la dorso. Feliĉe, ke hodiaŭ ŝi ne uzis grandan forton. En la pasinteco Jamaj jam spertis eĉ dolorigan vipadon. Hodiaŭ estis preskaŭ kiel karesoj. „Stariĝu”, ŝi komandis, kaj tiam daŭrigis la uzadon de la vipo. Lia kaco intertempe ŝveliĝis, sed Mikinda ankoraŭ ne bezonis tion. Ŝi postulis frandzadon. Tial ŝi surdorse kuŝiĝis sur la liton kaj disetendis la gambojn. Ŝia vulvo jam malsekiĝis, kaj Jamaj devis nun leki la sukcon. Li enmetis sian langon en ŝian fendon kaj kareseme esploris la eniron. Nun ŝi ne plu tiom bruske sintenis. Ŝi ĝemis kaj mallaŭte petis, ke li fingrumu ŝin. Dume ŝi ankaŭ postulis lian kison sur sian buŝon por gustumi la propran fluidaĵon. Pro tio ŝia voluptemo plialtigis. Ŝi ŝanĝis la pozicion kaj ofertis, ke Jamaj fiku ŝin de malantaŭe. Al tio Jamaj estis atendanta la tutan vesperon. Nun li enigis sian rigidan stangon en ŝian truon kaj tien kaj reen moviĝis, ĝis Mikinda orgasmis. Hodiaŭ vere estis festotago. Ŝi denove ŝanĝis la pozicion, kaptis lian faluson kaj englutis ĝin profunde en sian gorĝon. Jamaj ĝuis la suĉadon, tion li volonte iom pli longe eltenus, sed Mikinda interrompis sian agadon kaj denove bruske komandis: „Ŝprucu nun vian ĉuron en mian gorĝon, mi hodiaŭ vere soifas, sed rapidegu!”

Ja, tiu amludo plaĉis al Jamaj. Lia edzino eĉ permesis, ke li restu apud ŝi en la lito; ambaŭ meritaj paŭzon. Jamaj ĵus estis ekdormanta, kiam aŭdiĝis sonorigo de la telefono. Mikinda tuj eksaltis kaj kaptis la aparaton. „Estas jam tre malfrue. Kiu vi estas?”, ŝi iomete ĉagrenite demandis kaj ricevis la jenan alvokon: „Estas mi, Vanda, ĉu mi povas tuj iri al via loĝejo? Temas pri urĝa problemo”. Per tio la hejmeca noktokomenco finiĝis, kaj Mikinda vokis: „Rapidegu, Jamaj, preparu la tablon apud la sofo. Estas mia najbarino, kiu nepre bezonas nin. Mi ankaŭ ne scias, kion ŝi volas”.

Vanda volis Jamaj-n. Post la solena festo Vanda trovis sian edzon en la lito. Li ne troviĝis, kiel kutime, en la kuirejo, ĉar li estis terure laca pro la hodiaŭa tre peza laboro. „Jes, tio kelkfoje okazas, sed kial vi nun estas ĉi tie, Vanda?” demandis Mikinda. Vanda heziteme respondis: „Estas nur tiu punkto, mi vere bezonas viron, kiu frandzu min. Ĉu via Jamaj povus fari tion? Ankaŭ iomete da fikado estus bone, sed, mi ja ne scias...”. Mikinda surprizite buŝkaptis aeron. Tamen ŝi bone komprenis tion. Kial ne. Jamaj estis ja ŝia edzo, kaj ŝi povas fieri, se alia virino bezonus lin. Sed li ja ĵus travivis kontentigan amludon. Tial ŝi ĉi-foje singardeme ordonis: „Jamaj, mi esperas, ke vi klopodos esti bona najbaro. Komencu buŝi vian najbarinon. Mi kontrolos viajn aktivecojn. Kaj, por klarigi tion, nur hodiaŭ vi rajtas fari tion, nur ĉar mi kunestas!”.

Ne temis pri la demando, ĉu Jamaj volis aŭ ne volis. Li estis viro sur Umlaba, li devis obei. Kaj li volonte utiligis tiun ŝancon. Vanda, sidante sur la sofo, senhonte plene senvestigis sin, kaj per siaj manoj direktis la kapon de Jamaj al ŝia pubo. Jamaj hodiaŭ denove surgenuis, sed ĉi-foje ne estis insultoj. Vanda vere aprezis liajn klopodojn kaj helpis per moviĝo de sia tuta abdomeno. Krome ŝi karesis la bukklan hararon de Jamaj. Mikinda rimarkis la voluptemon de Vanda, kaj ankaŭ denove sentis ĝuon. Ŝi brakumis ŝin kaj donis al ŝi longan langokison. Tiuj agadoj helpis, ke Vanda baldaŭ atingis la klimakson. „Bonvole nun enmetu vian kacon en mian vaginon, mi devas ja rekompensi vin”, anoncis Vanda; per siaj okuloj ŝi deprenis permeson de Mikinda, kiu ne kontraŭis. Ŝi eĉ helpis sian edzon per malseka kiso sur lia kaco. Tiel ŝi provizis ĝin kun sufiĉa salivo kaj permane direktis la glitigan faluson al la vulvo de ŝia najbarino. Jamaj ne memoris, ke lia edzino iam estis tiel zorgoplena.

Rememoroj

Jamaj tiun nokton komence tre tre bone dormis. Post kelkaj horoj li devis iri al la necesejo kaj provis denove ekdormi, sed tio ne estis facila. Multaj pensoj vagadis tra lia cerbo. En duondormo ekkomenciĝis sonĝo, kiu portis lin en la iaman lernejon. Li estis en la 8-a klaso, do, 14 jaraĝa. En la klaso nur troviĝis knaboj. Ĉiuj amis la belan instruistinon. Ŝi estis verŝajne 30-jaraĝa kaj, tio vere gravis por la tuta klaso, ŝi ne estis edziniĝinta. Ĉiu arde sopiris al la fino de la lerneja tempo, nur por havi la ŝancon edzinigi ŝin. Sed en tiu instruhoro ŝi klarigis tute alian temon. Verdire, ne estis tute alia, ĝi verŝajne ankaŭ apartenas al tiu kampo, pensis ĉiu samklasano. Temis pri seksa edukado.

Seksa edukado estas grava temo sur Umlaba. Jam en la dua kaj kvina klaso ĉiuj lernas la bazajn sciojn. Sed nun temis pri praktiko. Dum la 200-jara regado sur la planedo la virinoj ja instalas en la lernejoj tute novajn metodojn. La ĉefa celo ĉiam estis, ke la viroj submetiĝu kaj obeu al la ordonoj de la virinoj.

Jamaj tute klare rememoris tiun unuan horon pri sekso en la 8-a klaso. La instruistino, kiu estis tiel amata de siaj lernantoj, ordonis, ke li, Jamaj, senvestigu sin por masturbi antaŭ la tuta klaso. Ankaŭ lia samklasano Ron devis fari tion. Por Jamaj tio estis terura afero, sed li ja ne volis elrevigi ŝin, kaj tial nur rigardis al ŝiaj mamoj kaj klopodis fari tion, kion ŝi postulis. Sed longe daŭris. Ron jam estis ŝprucinta sian ĉuron al la plafono, sed Jamaj ankoraŭ ne povis trovi la finon kvankam li intertempe disponis pri tre forta erektiĝo. Tiam lia instruistino ordonis. „Jamaj, vi bezonas tro multe da tempo. Tial vi nun devas leki mian vulvon!“, kaj per tio sidiĝis sur la katedron, etendis la gambojn kaj ofertis malfermitajn pubajn lipojn. Jamaj kompreneble obeis kaj singardeme tuŝis ŝin per sia buŝo. Tute ekscitite li nun rapide ejakulis, sed la instruistino necedeme postulis kroman lekadon. Jamaj denove vekigis. Tio ne estis nur sonĝo, tio estis reala travivaĵo.

Pliklerigo

La venontan tagon Vanda denove kontaktis Mikinda-n, ĉar ŝi bezonis helpon. Ŝi laboris en lernejo, kaj devis prepari du instruhorojn por knabinoj el la 10-a klaso, do preskaŭ junaj virinoj, ĉ. 16-jaraĝaj. Temis pri seksa edukado. Ĉi-foje ŝi invitis koleginon, kiu instruis klason kun knaboj. Normale knabinoj ne estas 'miksitaj' kun knaboj, sed dum praktika seksa edukado oni kelkfoje permesas tion. La nombro de la gelernantoj nepre estus tro granda por du instruistinoj, tial necesus ekstera helpo. Mikinda konsentis, kaj ankaŭ alia najbarino montris sian pretecon por helpo. En la sporthalo kolektiĝis la du klasoj, kaj Vanda donis koncizan enkondukon. Estis taskoj por la knabinoj. Ili hodiaŭ devis lerni komandi la knabojn dum seksa kontakto. La unua tasko estus ordoni al knaboj bone leki la piĉon. Por tio gravas lerni la ĝustan moviĝon de la lango, kiu devis atingi ne nur la vulvaj lipojn kaj la vaginon, sed ankaŭ la klitoron. La dua tasko signifis instigi knabon, montri la penison, kaj mem permani ĝin ĝis forta erektiĝo. Normale sekvus la leciono pri fikado en la vagino, sed por eviti idaron, tio hodiaŭ ne estis permesita. Sed eventuale je la fino de la staĝo mallonga unuopa prezentado eblus. La tria tasko estus por la knaboj verŝajne la plej bona leciono. Ili devis enmeti la penisojn en la malfermitajn buŝojn de la knabinoj, kiuj tiam flutus la falusojn ĝis ejakulo.

Kvankam ĉiuj gelernantoj estis zorgeme preparitaj en antaŭaj instruhoroj, naskiĝis granda malkvieto, ĉar estis ja premiero por preskaŭ ĉiuj. Vanda nun ordonis mallongan duŝadon, kaj tiam komenciĝis la unua 'miksita' seksa staĝo. Tre grandan problemon kaŭzis la formado de la paroj. Por eviti malakceptojn, Vanda starigis knabojn kaj knabinojn en du vicoj kaj tiam ordonis, ke ĉiu malfermu la okulojn kaj antaŭeniru ĝis tuŝado de la partnero aŭ partnerino. Formiĝis 20 paroj, feliĉe ke ne restis unuopulo. Tiam la paroj disiris al apartaj lokoj kaj provis plenumi la taskojn. Vanda helpe de sia koleginino kaj la najbarino atenteme superrigardis la agojn. Se iu iomete malaktive nur sidis sur la planko, ili helpis al plia aktiveco. Troviĝis tri knabinoj, kiuj tute ne kuraĝis gluti rigidan penison. En tiuj kazoj certe la mallerta knabo ne bone sintenis. Sed venis la adoltaj helpantinoj kaj demonstris la aferon. Vanda ne hezitis fluti la kacojn de malgraciuloj, kaj poste la knabinoj daŭrigis la suĉadon.

Baldaŭ evidentiĝis, ke tri taskoj, sekvantaj unu post la alia, estis tro malsimplaj aferoj, ĉefe por kelkaj knaboj, kiuj tre frue ejakulis, kaj tiam pro malmola kaco ne plu bezonis flutadon. Vanda kaj la helpantinoj tiam iris al tiuj por trankviligi ilin. Kelkfoje ili eĉ povis makleri por alordigi pli aktivajn knabojn, kiuj tiam ricevis la ŝancon por dua ŝprucado ĉe alia knabino. Sed la plej aktiva knabo ne rajtis fari tion. Estis Oke, la elektita vireto, kiu jam hodiaŭ ricevis la permeson fiki sian instruistinon por ke samklasanoj havu bonan enkondukon al tiu temo. La projekto vere estis instrua aranĝo, kaj la junuloj senĝoje forlasis la sporthalon por la venontaj instruhoroj pri matematiko.

Delogo

Jalia, Nala kaj Suna, knabinoj el la 10-a klaso, longe diskutis post la unua seksa staĝo.

„Estas vere bedaŭrinde, ke hodiaŭ ni ne ricevis la ŝancon por lerni ĝustan fikadon“, plendis Nala. „Jes, vi pravas, nur spekti ne povas anstataŭigi praktikadon“, konstatis Jalia. Ankaŭ Suna ne estis kontenta. Ŝi jam sentis sin preta por sekso kaj rimarkis: „Ni ĝis nun ja nur sekrete masturbis, ĉu ne?“ Ankaŭ la aliaj konstatis tion. Ili kelkfoje uzis dildojn, sed tiujn artefaritajn erotikajn helpilojn ili ne ŝatis. „Ĉu vi scias, ke Mayla jam seksumis kun Oke? Kaj Mayla ankoraŭ ne estas 16-jaraĝa.“, menciis Jalia. Jes, ĉiuj knabinoj el la deka klaso enviis ŝin. Ŝi jam seksumis, kvankam ŝi ne estis belaspekta. „Ŝi havas multegajn pustulojn en la vizaĝo, kaj la hararanĝo estas terura“, diris Nala. Sed Mayla posedis la plej grandajn mamojn, eventuale pro tio ŝi jam sukcese delogis la samklasanon Oke.

„Kion vi pensas, se ni petus lin pri helpo por la matematikaj taskoj?“, demandis Jalia, kaj Suna replikis: „Ĉu vere Oke? Li ja estas la plej bona lernanto en tiu fako, sed kial vi nun pensas pri matematiko?“ „Suna, vi komprenis nenion. Mi jam finis la matematikajn taskojn, sed ni devas ja esti inventemaj. Nur gravas allogi lin en nian araneaĵon“, aldonis Jalia, kaj nun ankaŭ la aliaj komprenis la proponon. Ili decidis, ke Jalia demandu la lertan samklasanon por helpi ilin je la matematikaj taskoj. Morgaŭ ili renkontiĝos en la ĉambro de Nala.

Oke vere fieris pro la demando kaj promesis helpon. Li ja ne antaŭsentis la veran intencon de Jalia, kaj eĉ kunportis la dikan libron, en kiu troviĝis multaj bonaj klarigoj pri matematikaj problemoj. Nala malfermis la pordon kaj bonvenigis lin: „Ah, Oke, koran dankon por via alveno. La aliaj jam sidas en la loĝĉambro, jen sur la longa sofo. Ni havas multe da tempo. Miaj gepatroj hodiaŭ ne venos. Ili devas labori. Ĉu vi volas trinki bieron?“ Oke miris pro la lasta oferto, sed konsentis: „Kial ne, sed nur se vi ankaŭ trinkas tion. Kaj nur unu glason, ni volas ja solvi malfacilajn matematikajn taskojn.“

La tri amikinoj nun pretekstis nesciadon. Jalia eĉ prezentis eraran malneton, kaj Oke sentis sin kiel eksperto. Li ĵus komencis prelegi pri la problemo, sed la tri amikinoj nur ĝemis. „Mi komprenis nenion. Mi certe fiaskos dum la venontaj ekzamenoj“, lamentis Suna kaj eĉ komencis ekplori. Dum tio ŝi dense alproksimiĝis al Oke, kiu tuj klopodis doni konsolon. Tial li prenis ŝian dekstran manon kaj firme premis ĝin dirante: „Ne timu, mi ja helpos vin, vi nur devas havi iomete pli da pacienco“. „Ho, Oke, vi estas tiel aminda“, ŝi respondis kaj brakumis lin ne forgesante premi siajn mamojn al li. Tamen ŝi daŭrigis la ploradon, kaj Oke ankoraŭ ne rimarkis, ke ŝi nur bone aktoris. Li pli intense zorgis pri ŝi, karesante ŝian kapon kaj la longan hararon. „Prenu kroman glason da biero“, proponis Jalia kaj elverŝis la trinkaĵon en la jam malplenajn glasojn.

Ŝajne senintence ŝi renversis malfermitan botelon kaj malsekigis la pantalonon de la juna matematik-instruisto. „Ho, ve, pardonu min“, ŝi kriis, „tion mi ne volis“. Kompreneble, ŝi intencis tion, sed Oke ankoraŭ supozis nenion. „Ne gravas, tio estas baldaŭ denove seka“, li opiniis, sed Nala jam plenumis alian planon kaj komencis malvesti lin dirante: „Mi nur forprenas la malsekan vestaĵon por pendigi ĝin en la lavejo. Vi ricevos freŝan pantalonon de mia frato“. Oke laŭte protestis, sed sensukcese. Intertempe Nala faris bonan senvestigon, ĉar ŝi samtempe ankaŭ fortiris lian kalsoneton. La tri amikinoj nun bruege kriis pro ĝojo, kaj Jalia tuj kaptis la ankoraŭ malmolan penison. „Ne, ne, mi ne volas tion. Mia amikino Mayla estas tre ĵaluza“, li kriegis, kaj provis fuĝi de la sofo. Li ne havis ŝancon. Intertempe ĉiuj amikinoj estis tute nudaj kaj Suna saltis sur lin, puŝis lin per sia tuta korpo kaj perforte kuŝigis lin plate sur la sofo. Li ne sukcesis defendi sin, ĉar ankaŭ Jalia malhelpis tion. Krome ŝi premis sian nudan pubon sur lian ankoraŭ fermitan buŝon. Nala nun komencis permani sian kacon kaj flustris al li: „Ne timu, ni ne informos vian amikinson. Kaj vi ja ne libervole seksumas, do ĉiukaze vi estas senkulpa“.

Nun Oke rezignis kaj ne plu defendis sin. Lia kaco ŝveliĝis, kaj Nala arde flutis ĝin. „Jen mia tempo“, vokis Jalia kaj forprenis la faluson el la buŝo de sia amikino. Jalia enmetis ĝin en sian propran vaginon kaj komencis gajan rajdadon. Oke nun ankaŭ kunlaboris kaj lekis la fendon de Suna. Ĉiuj nun forgesis la matematikajn problemojn, la dika libro jam estis puŝata al la planko. Oke ja ne nur en matematiko ĉampionis. Jam dum la unua staĝo en la lernejo li pruvis sian seksajn kvalitojn, nun li devis fiki tri pasiajn samklasaninojn, kiuj daŭre ŝanĝis la poziciojn por ankaŭ ĝui la puŝojn de la senlaca bastono. Oke nun indikis, ke li ne plu povis reteni sian ejakulon. „Ŝpruĉu en mian buŝon!“, kriis Nala, kaj ŝi surgenuis antaŭ li kun malfermita buŝo. „Sufiĉas por vi ĉiuj“, diris Oke kaj forte elĵetis sian semon, kiun la tri amikinoj avide glutis.

Alveno

Pli ol kvindek jarojn bezonis kosmoŝipo de la planedo Tero por atingi la orbiton de Umlaba. La informsistemo aŭtomate vekis la tutan teamon el la artefarita vintra dormo. La tri junaj astronautoj, Don Connor, Roman Fjodorov kaj Birke Huber, eliris de la kabinoj. Vekataj, sed ankoraŭ dormemaj kaj ege lacaj, ili sidiĝis sur la komfortajn seĝojn. „Bonan matenon al ĉiuj“, salutis kapitano Fjodorov kaj malplialtigis la sonintenson de la aŭtomata informsistemo, kaj ĉiuj rigardis la ĉefan ekranon. „Ni alvenis!“, vokis Birte kaj aldonis „Vidu, la planedo TR-515 vere similas al nia Tero“, kaj Don replikis,

„Ne kriu tiom laŭte, ni ja ne estas surduloj. Krome, tio ne estas novaĵo. Ni ja celis al tiu objekto pro la simileco“. „Sed ni ne povis imagi, ke TR-515 estos tiom bela“, menciis Birte kaj Roman konstatis tion: „Jes, vi pravas, la vivkondiĉoj estas verŝajne eĉ pli bonaj ol ni iam povis imagi. Gratulon al ĉiuj! Mi proponas tosti al tiu 'nova Tero'", kaj Don alportis tri botelojn kun vitaminriĉa suko. Alkoholaĵo, ĉampano aŭ vino ja ne troviĝis sur la kosmoŝipo. La teamo decidis resti en la orbito en adekvata distanco. Antaŭ ol surteriĝi, oni bezonus pli da informoj pri tiu TR-515. Ĉiuj sentiloj de la kosmoŝipo analizis ĉiujn akireblajn detalojn de tiu planedo, kaj baldaŭ montriĝis, ke homoj vivis ĉi tie. La civilizacio atingis relative altan nivelon. „Verŝajne estas kiel vojaĝo en la jaron 1980“, konstatis Don, kiu ĵus sukcese kaptis informojn pri la tie parolataj lingvoj. La teamo de la kosmoŝipo komuniĝis per Esperanto kaj Birte, kiu estis specialistino pri lingvoj, tuj manĝigis la komputilon por krei taŭgan komunikilon. Post kelkaj horoj evidentiĝis, ke aparato por komunikado ne estus bezonata. „Kial, mi ne komprenas. Ĉu vi intertempe lernis la ĉefan lingvon de la planedo TR-515?“, demandis kapitano Fjodorov skeptike. „Jes, ankaŭ mi ne povas kredi tion“, diris Birte kaj klarigis, ke la ĉefa lingvo sur la TR-515 estas Esperanto“. Don kaj Roman nur povis reagi per kapskuado. Ili postulis, ke Birte denove kontrolu la aferon, sed la dua ĝisfunda analizo de la datoj ne gvidis al alia rezulto. Vere, la loĝantaro de tiu planedo komuniĝis per Esperanto. Morgaŭ estus la unua vizito sur la planedo. Birte kaj Roman estus la unuaj teranoj, kiuj surirus la planedon TR-515 per pramo. Don devus resti en la bazoŝipo.

Kontakto

La pramo direktiĝis al la plej granda urbo, trovita sur TR-515. La granda libera spaco apud la urbo similis alteriĝon de flughaveno. Roman provis kontakti la centralon, sed du aviadiloj alproksimiĝis. El la receptoro aŭdiĝis virina voĉo kun la jena mesaĝo: „Tuj alteriĝu sur la plej orienta parto de nia flughaveno, alikaze ni pafe faligos vin“. Tio ne sonis tre bonvenige, ne nur pro la stranga melodio de tiu fremda virina voĉo. Feliĉe, ke neniu devis traduki, kaj Roman petis sian koleginon respondi. Ŝi parolis per afabla voĉo: „Saluton, ni ne havas malpacajn celojn. Koran dankon por la ebleco uzi vian alteriĝejon.“

La akcepto vere ne estis bonveniga. Jam je la eksteriĝo la du astronautoj ekvidis multajn soldatinojn, kaj en la malantaŭo atendis armeo el militistaj veturiloj, eĉ tankoj. „Donu al ni viajn armilojn!“ komandis la ĉefkomandantino. Birte kaj Roman vole-nevole obeis. Ses soldatinoj eskortis ilin al ŝedo apud la alteriĝejo. Tie oni, nun iom pli afable, ofertis al ili seĝojn kaj eĉ trinkaĵojn. „Atendu iomete, nia reĝino baldaŭ alvenos“, klarigis la ĉefkomandantino. Nun la teranoj sciis, ke oni taksis ilin vere gravaj homoj.

„Atentu! La reĝino de Umlaba! Montru vian respekton“, postulis la ĉefkomandantino. Birte kaj Roman ne sciis ion pri la signifo de 'respekto' en tiu situacio, kaj stariĝis. Sed tio ne estis la ĝusta 'respekto'. Ĉiuj soldatinoj tuj surgenuis, eĉ la ĉefkomandantino. Tial ankaŭ la alvenintoj de la planedo Tero montris tiun geston. Tamen la sekvanta konversacio kun la reĝino estis agrabla. La reĝino unue petis pardonon pro la malagrablaĵoj je la alveno. Ŝi klarigis, ke la trupoj de Umlaba ĉiam devas esti tre singardemaj. Ili ja protektas la planedon.

La komunikado bone funkciis. Roman kuraĝe demandis, kial ĉi tie ĉiu komprenas Esperanton, kaj kial ĝis nun nur aperis virinoj, sed la reĝino ne reagis al tiuj demandoj. Evidentiĝis, ke ŝi nur volis paroli kun Birte, kiu singardeme protestis: „Tre estimata majestino. Kapitano Roman Fjodorov estas la plej alta reprezentanto de la planedo Tero ĉi tie. Mi mem nur havas la rangon de leŭtnantino kaj ne rajtas gvidi la konversacion kun vi“. Sed tio ne helpis. La kancelierino, kiu akompanis la reĝinon, eksplikis, ke sur la planedo Umbala regis nur la virinoj. Viroj ĉiam devas sin submeti. Tio estis la fino de la diskuto. Sed la reĝino nun neatendite tre diplomatie reagis alparolante Birte-n: „Nu, ankaŭ ni estas scivolemaj pri via vizito kaj estus bone, se inter niaj popoloj evoluiĝus bonaj rilatoj. Mi havas proponon. Akceptu ĝin! Via estimata kapitano ŝanĝu sian aperon. Li portu virinajn vestaĵojn, kaj niaj kosmetikistinoj donu al li virinecan aspekton. Krome la interparolado ja bone funkcias, ĉar vi estas ja samlingvanoj. Birte ankaŭ diplomatie respondis: „Estimata majestino, mi petas, ke mi preparolu tiun proponon kun mia kapitano. Donu al ni spacon en tiu ŝedo, Ni bezonas nur kelkajn minutojn.“

„Ne, tion mi neniam povas fari! Mi estas la kapitano, la unua reprezentanto de la Tero. Neniam! Mi preferus tuj reveni hejmen“, grumblaĉis Roman, kaj Birte nur per tre grandaj fortoj sukcesis trankviligi lin: „Ni bezonis pli ol kvindek jarojn, ĉu nun tuj reveni? Tion mi ne povas subteni. Sed mi jam trovis la solvon“. La konversacio kun la kapitano daŭris pli ol kelkajn minutojn, sed finfine li konsentis kaj poste Birte povis prezenti la solvon al la reĝino: „Estimata reĝino! Mi proponas, ke viaj kosmetikistinoj eniru nian pramon, kaj ni tiam flugos kune al nia bazoŝipo. Kapitano Fjodorov restos sur la kosmoŝipo, kaj viaj kosmetikistinoj traktos nian kolegon Don Connor. Ĉerte vi povos doni al li virinecan aspekton, kaj tiam vi povos senprobleme montri al ni vian belan planedon“. La reĝino ĝojis pri tiu propono. Restis nur unu problemo. Neniu demandis la kolegon Don Connor pri tio.

Maskerado

„Mi ĝojas, ke ankaŭ mi nun povas esplori tiun planedon Umlaba, sed kial per tiu maskado?“, protestis Don, sed ne estis eliro. La fiera kapitano ja ne volas perdi sian vizaĝon, kaj tuja reveturo al la Tero ankaŭ ne estus solvo. „Vi aspektas bele“, laŭdis lin Birte. La longdaŭra traktado per la du kosmetikistinoj formis tute alian homon. „Jes, vi plaĉas nun al mi, vi bela virino“, ŝercis kapitano Fjodorov, „sed verdire, laŭ mia gusto, mi preferus la du kosmetikistinojn“. Don nun ricevis belaspektan virinan uniformon de Birte, kaj tiam ili per pramo denove flugis al la flughaveno, sen la kapitano, kiu restis sur la bazoŝipo.

Don ankoraŭ devis ekzerci por adaptigi sian voĉon al virina parolmaniero. Krome li ricevis mallongan enkondukon de Birte por virina sinteno. Ŝi ridete ŝercis: „Povra Don, vi nun nomiĝas Dona kaj ne plu rajtas pisi starante en nesesejo“ kaj 'Dona' replikis: „Eĉ pli gravas, ke mi ne simple senvestigu min antaŭ virinoj. Mi tiam ja ne povus malkaŝi mian grandiozan viraĵon“, kaj Birte daŭrigis la mokadon: „Stulta fanfarulo! Estu singardema, kaj ne tiel pozu kun viaj ege malgrandaj mamoj. Verŝajne ankaŭ la mampintoj estas preskaŭ nevideblaj“. Don deprimita konfesis: „Jes, vi pravas. Mi promesas ĉiam porti tiun ruĝan mamzonon kun la du silikonaj enmetaĵoj“.

La maskerado estis sukcesa. Birte kaj Don ĉi-foje estis adekvate akceptitaj per la reĝino, kiu bonvenigis ilin akompanita per du aliaj virinoj en feŭdala ĉambro. Unu el la virinoj estis generalino, la alia ministrino por edukado, kiu tuj komencis klarigi al la vizitantoj la kaŭzon por la simileco inter Umlaba kaj la Tero: „Iam en fora pasinteco ekzistis tre alte evoluinta civilizacio sur via planedo Tero. La 'fondintoj' instalas teknikaĵojn, kiujn vi ne povas imagi. Kaj ili scipovis vojaĝi tra la kosmo sen limigo per tempo aŭ spaco. Ili senprobleme atingis la plej forajn celojn en tre malgranda tempo. Tiu civilizacio iam sendis diversajn gigantajn kosmoŝipojn al foraj planedoj. Do, ili ankaŭ koloniigis nian planedon Umlaba. Sur la Tero ili konstruis subteran sendostacion por emisii informojn al ĉiuj kolonioj. Tial ni daŭre ricevis informojn pri via planedo. Sed pro la gigantaj distancoj ĉiu mesaĝo de la Tero bezonas ĉ. 50 jarojn por la vojo al Umlaba. Nun vi certe komprenas, kial la teknika nivelo sur Umlaba estas iomete pli malalta kompare kun via planedo. Bedaŭrinde en la pasinteco okazis granda katastrofo, estis terura kosma milito. Partoprenis ne nur homoj, sed ankaŭ multaj aliaj kosmaj rasoj. Tiu katastrofo detruis ĉiujn kosmoŝipojn kaj la tutan civilizacion sur la Tero. Nur en kelkaj kavernoj supervivis malmultaj homoj. Daŭris jarmiloj ĝis sur la Tero evoluiĝis nova civilizacio. La subtera sendostacio ĉiam ankoraŭ funkciis, sed bedaŭrinde nur unudirekte. Tri sciencistoj, kiuj zorgis pri la stacio, ankaŭ supervivis. Ili sekrete transdonis la scion al elektitaj homoj de la sekvanta generacio, kiuj tiel sekurigis la pluekzistadon de la stacio. La posteuloj de tiu grupo ankoraŭ ekzistas sur via planedo, sed ĉiam kiel sekreta grupo. Verŝajne post kelka tempo ni ricevos la informon pri via nuna vizito“.

Post tiu informplena kunveno venis la ĉiĉerona teamo por la gvidado de la du astronautinoj. Nur la reĝino kaj la ĉefkomandantino Alija konis la veran identecon de Don. La du kosmetikistinojn kompreneble sin ligis al plena silentado. Do, ĉiuj aliaj pensis, ke du fremdaj astronautinoj vizitis ilin. 'Dona' eĉ ŝanĝis sian manieron movi la korpon. Li bone imitis sian koleginon Birte. Nun komenciĝis la unua esploro. Alija gvidis ilin al eta veturilo, kiun stiris viro. „Ekzistas viroj!“, ekvokis Don. Alija tuj komprenis lian reason kaj klarigis: „Sur nia planedo la viroj bone laboras en ĉiam subalternaj pozicioj. Tiuj funkcias jam ekde pli ol du jarcentoj. Per tio ili donas grandan kontribuon por la bonfarto de nia planedo“. Don ne bone komprenis tiun lastan indikon, sed estis ja nur la komenco de la esploro. Aliaj landoj - aliaj moroj, tion li devis konstati. Sed la plej frapanta observaĵo estis, ke ĉio sur la planedo TR-515 similas al la Tero. Montriĝis simile aspektantaj domoj, stratoj, veturiloj, simple dirite: Umlaba estis tera kopio.

Distriĝo

La veturilo portis ilin al la urbocentro. „Ĉi tie post via longa vojaĝo vi povas trovi bonan distriĝon“, diris Alija kaj montris al la granda magazeno ĉe la kruciĝejo: „Mi donas al vi nun vian legitimilon. Ĝi portas la signon de nia reĝino. Tio signifas, ke ĉiu devas helpi vin, se estus bezono. Krome per via legitimilo vi povas senpage akiri ĉion, kion vi volas. Mi montros al vi kelkajn vidindaĵojn, kaj poste vi povos memstare esplori la ĉirkaŭaĵon. Nia renkontejo post du horoj estu tiu placo antaŭ la magazeno.“ Alija nun promenis kun la du teranoj tra la stratoj montrante multajn strangajn konstruaĵojn. Birte kaj Don estis troe nutritaj per informoj, kiujn ili neniam povos digesti en tia mallonga tempo. Iom post iom la konstruaĵoj iĝis pli malgrandaj kaj ankaŭ pli malnoblaj.

„Nun ni atingis la amuziĝstratojn“, Alija klarigis. Troviĝis sennombraj restoracioj, butikoj, malgrandaj kinejoj kaj domoj, kie staris grandaj ŝildoj kun nudaj viroj. Ili evidente atingis la bordelojn. Birte ĵus volis forlasi tiun straton, sed Alija proponis eniri en vastan korton, kiu troviĝis inter du domoj. Sur ambaŭ flankoj oni povis vidi nudajn virojn starantaj aŭ sidantaj malantaŭ grandaj fenestrovitraĵoj. Alija frapis je unu vitraĵo kaj iris al la apuda pordo. „Mi jam elektis mian distraĵon, faru

la samon. Ni renkontiĝos post du horoj", kaj per tiuj vortoj ŝi malaperis. Birte kaj Don restis starante kaj nur miris pri tiu neatendita okazaĵo. „Kion ni nun faru?“, demandis Birte kaj aldonis: „Mi ne emas plezuriĝi nun kun iu nuda viro.“ Ankaŭ Don malgraŭ sia virina aspekto ne emus fari tion, sed li klarigis ideon, kiuj Birte certe ne povis rifuzi: „Birte, lasu nin kapti la ŝancon. Ni ankaŭ frapu je la vitro kaj poste kunvenu kun du nudaj viroj en certe komforta ĉambro. Sed ni ne uzu la seksajn ofertojn. Lasu nin konversacii kun tiuj homoj. Estas tre bona ŝanco, konversacio kun viroj, sen kontrolo per la ĉefkomandantino. La viroj ĉiukaze ricevos la monon, ĉar ni havas ja la reĝinan legitimilon. Ili certe ne raportus pri nia komunikado.“

La virino en la koridoro kontrolis la legitimilon kaj monotone postulis, ke la du fremdulinoj indiku la dezirojn. Birte kuraĝe deklaris: „Ni bezonas unu ĉambron por kvar personoj, kaj ni deziras seksumi unu horon kun la du viroj el la lokoj kvin kaj naŭ“. Sen kromaj demandoj ŝi donis ŝlosilon al Birte por apartamento n-ro 11 kaj vokis la deziratajn virojn, la amorojn Zane kaj Tido. Ili tute nude, sed provizore kovritaj per mantukoj, ankaŭ eniris la apartamenton. „Saluton, vi belaj virinoj. Kion vi bezonas? Ni certe plenumos viajn plej ardajn dezirojn“, diris Zane kaj demetis la mantukon. „Ne, ne, ni bezonas nenion“, respondis Don, kaj per tio li produktis nekredeman miregon. Tido demandis: „Ĉu? Ĉu vi nur volas spekti nin? Ĉu ni masturbu antaŭ vi? Ĉu mi bugru mian kolegon por kontentigi vian fantazion?“ Birte nun klarigis, ke sekso hodiaŭ tute ne estis bezonata. Ili nur venis por fari konversacion, kaj Zane rimarkigis: „Ah, mi komprenas, vi havas psikajn problemojn, kaj vi bezonas nian konsilon. Jam unufoje vizitis min virino, kiu nur volis babili. Kial ne? Kia temo?“ Denove Birte klopodis klarigi la aferon. Ŝi eksplikis, ke ŝi kun sia koleginino venis de fora planedo kaj nur volas kolekti informojn pri la vivkondiĉoj en la ĉefurbo de Umlaba. Krome ŝi petis, ke ĉiu silentu pri la enhavo de la konversacio. La du viroj konsentis pri tiu stranga propono kaj surmetis banmantelojn. El la fridujo ĉiuj elmetis trinkaĵon, kaj la komunikado paceme kaj sen seksaj agoj komenciĝis.

„Kial vi ofertas seksan servon ĉi tie?“, demandis Don kaj alrigardis Tidon, kiu respondis: „Estas pro la mono, nur pro la mono. Por viroj vere estas problemoj, gajni ion. Per normala laboro mi gajnas nur malmulton. Krome mi neniam direkte ricevas la monon. Ĝi estas unue ĝirata al mia edzino. Ŝi tiam donas al mi trionon. Triono estas pro la reĝinaj impostoj, kaj triono estas por ŝi. La lastajn jarojn mi spertis multe da kvereloj, ĉar mi perlaboras nur malmultan monon. Ŝi preskaŭ devigis min labori ĉi tie. Estas feliĉo, ke mi nur laboras por ses horoj. Hejme mi ja krome devas mastrumi, tiu laboro en la propra hejmo kompreneble ne produktas monon“. Birte komplete demandis: „Vi ŝajne ja tute ne estas kontenta kun via edzino. Kial vi ne simple forlasus ŝin? Vi estas ja belaspekta viro kaj certe facile trovus pli bonan virinon“. Tido laŭte ridis: „Vi komprenas tute nenion! Sur Umlaba nur la virino rajtas forpuŝi edzon kaj postuli divorcon. Por viroj tio ne estas permesata. Kaj la vivo sen edzino estas eĉ pli malfacila. Se sendependa viro laboras, li ricevas nur kvaronon de la salajro, la resto malaperas pro la impostoj.“

Birte kaj Don lernis, ke viroj sur Umlaba vere travivas pezajn vivkondiĉojn. Ankaŭ Zane plendis: „Eĉ se mi, kiel sendependa viro, serĉus nur tre malaltan laboron, mi devas unue kontentigi la direktorinon de la laborloko. Mi mem spertis, ke ŝi postulis de mi seksan servon antaŭ la komenco de la laboro aŭ poste dum libertempo. Se mi rifuzus tion, ŝi senpere maldungus min. Se mi estas edziĝinta, mi estas iomete protektita per mia edzino. Ŝi devas ja konsenti al mia kontrakto. Do, tiam la direktorino konas ŝin, kaj tial ne riskus sekse ekspluati ŝian edzon“. Birte kaj Don dankis pro la detalaj informoj kaj adiaŭis.

„Ni iru nun al la renkontejo antaŭ la magazeno“, diris Don. Tie alveninte, restis ankoraŭ kelka tempo por trairi la butikuman konstruaĵon. Ŝajne ne estis granda diferenco inter la aranĝoj de la vendejoj inter Umlaba kaj Tero. Nur unu butikoj malmalmergiĝis, estis vendejo por ludmaterialo. Ĉi tie troviĝis du sekcioj, unu por knabinoj, markita per blua koloro, kaj la alia por knaboj, markita per roza koloro. Do, tute kontraŭe por teranoj. En la sekcio por knaboj estis ofertitaj pupoj, pupoĉaroj, dometoj por pupoj k.t.p. En la sekcio por knabinoj montriĝis ludilaj armiloj, laboriloj, kaj aŭtoj el plastiko. La ludmaterialo estis bona indikilo por la distribuo de la sociaj roloj.

Hotelo

Alija ĝustatempe alvenis, kaj ne povis malkaŝi sian kontenton pri la pasinta rendezuo kun tiu alloga amoristo: „Ja, tion mi hodiaŭ bezonis. Mi esperas, ke vi ankaŭ ĝuis viajn kontaktojn“. Birte kapjesis kaj esprimis sian dankon, kun iomete amara sono. Alija ne rimarkis tion kaj proponis: „Mi gvidos vin nun al via hotelo. Tie ni povos manĝi, kaj poste ni priparolu la venontajn planojn. Certe vi havas ankaŭ kelkajn demandojn“. Vere, ŝi pravis kun tiu rimarko.

„Alija, ĉu vi ofte bezonas tian distriĝon?“, demandis Birte. „Ne, ne, mi estas ja edziniĝinta“, respondis Alija, kaj Birte miris grandokule: „Vi havas edzon, ĉu vere? Ĉu li permesas tion?“ Nun Alija iomete ĉagrenite klarigis, ke edzo estas ja viro, kaj viron oni ja ne bezonus demandi pri permeso. Hieraŭ ne estis bona etoso en ŝia hejmo. Ŝia edzo estis tre laca kaj krome ne bone mastrumis. Li eĉ ne purigis la banejon. Li volis nur kuŝi sur sofo por spekti filmon. Ŝi ne sukcesis instigi lin por seksa

aktiveco. Normale estas ja la devo de la edzo bone kontentigi sian edzinon, kompreneble ankaŭ per sekso. Sed hieraŭ li fiaskis, tial ŝi kaptis la bonan ŝancon en la amuziĝstrato. Birte ne volis akcepti tion kaj daŭriĝis: „Kaj, se iam vi estus ne preta por sekso ago, ĉu via edzo tiam ankaŭ irus al alia virino?” Nun Alija montris sin ofendita: „Vi tute ne komprenas nian kulturon! Sur Umlaba ne eblas por edzo fari ion sen la permeso de lia edzino. Do, se mi ne konsentas kun la agoj de mia edzo, mi simple povus forpuŝi lin. Virinoj rajtas ĉiam postuli divorcon, viroj kompreneble ne rajtas“. Ŝi aldonis: „Tiuj leĝoj jam validas pli ol ducent jarojn. Tiuj leĝoj konservas la stabilan socialan sistemon sur Umlaba. Atentu, ĉi tie jam pli ol ducent jarojn regas paco!”

Don nun provis iomete ŝanĝi la temon. Li diplomatie rimarkigis: „Pardonu nin, ni venas ja de tute alia sistemo. Bonvole ne taksu niajn demandojn kiel kritikon. Ni ja venis ĉi tien por lerni, kaj mi ĝojus, se vi klarigos al ni viajn planojn por la venonta tago“. Alija anoncis gravan socialan kuneston en la urbodomo: „Morgaŭ venos multaj reprezentantinoj de la registaro kaj la ekonomio. Ankaŭ kelkaj famaj kantistinoj kaj aktorinoj venos, kaj vespere estos granda festo en la kela arkaĵo de la urbodomo. Tiam la etoso certe estus pli leĝera.“

Tre leĝere kondutis Birte, kiu kune kun Don okupis la hotelĉambron. Don ĵus komencis demeti sian mamzonon kun la silikonaj enmetaĵoj. Tiam Birte ege malrespekte tuŝis la postajon de Don kaj moke ĝemegis: „Estas tre bone vivi ĉi tie. Verŝajne mi restos sur tiu planedo. Tiam mi ja ĉiam povos domini miajn virajn kolegojn“. Kaj per tio ŝi denove mokis lin, ĉi-foje eĉ piĉante al li la pugon. „Tio estas seksperforto! Mi preparos denuncon ĉe la polico“, protestis Don, sed Birte kontraŭis: „Vi forgesis, ke ni estas sur Umlaba. Neniu helpus vin. Vi estas ja nur viro. Do, mi proponas, ke vi tuj petu pardonon. Pli bone estus, se vi leku miajn piedojn aŭ ...“. „Aŭ... ĉu vi vere postulas plian pardonpeton de mi?“ demandis Don, kiu nun bone kunludis kaj ridante brakumis ŝin. Estis la unua fojo, ke la du gekolegoj tiel intime proksimiĝis. Dum la tuta tempo de la tienveturado al Umlaba maksimume okazis 'familiara' tuŝo. Neniamekestis seksaj sentoj. Sed hodiaŭ ambaŭ rimarkis tion.

En tiu momento aŭdiĝis frapado je la pordo. En la koridoro staris du ĉambristoj. Birte iomete malfermis la pordon. „Ĉu vi bezonas ion? Ni volonte plenumos viajn plej ardajn dezirojn“ demandis unu el la junaj ĉambristoj. „Ne, ne, koran dankon“, respondis Birte kaj rapidege fermis la pordon. „Tio certe estis granda eraro. La du ĉambristoj verŝajne pli bone ol mi povus plenumi viajn ardajn dezirojn“, Don mokis ŝin. Birte ridetis, kaj ambaŭ sidiĝis sur la sofon por spekti filmon. Ne plu okazis amludado, ĉar ne estis facile subigi taboon.

Festo

„Helpu min!“, petis Don, ĉar li bezonis kosmetikan subtenon. Birte 'retuŝis' la plej gravajn konturojn sur la vizaĝo de Don. Li nun denove aspektis kiel virino. Tiu aspekto ja necesis por dece aperi je la venonta societa kunveno. Alija jam atendis en la hotela enirhalo kaj akompanis ilin al la veturilo. Antaŭ la urbodomo granda homamaso atendis por vidi la du astronautinojn de la fora planedo Tero. Birte kaj Don sentis sian kiel famajn 'kinostelojn' kaj klopodis montri kompleksajn vizaĝesprimojn. En la granda halo de la urbodomo Alija gvidis ilin al la honorlokoj en la unua vico antaŭ la podio. Preskaŭ ĉiuj aliaj seĝoj estis jam okupitaj. Sur la podio staris virina ĥoro, ĉiuj kantistinoj bele vestitaj.

Alija suriris la podion kaj stariĝis malantaŭ la katedro. Ŝi bonvenigis la kunvenintojn kaj anoncis la unuan prezentadon de la ĥoro. Sekvis la parolado de la urbestro, de la reĝina reprezentantino, de la ministrino por edukado kaj de multaj aliaj. Feliĉe, ke la voĉoj ne ĉiam tiel longe daŭris. Ĉiu esprimis grandan ĝojon pro la vizitantoj de la planedo Tero. Ĉiu formulis la esperon al bona kunlaboro en la estonteco. Kaj finfine ankaŭ Birte kaj 'Dona' devis prezenti sin. Kompreneble ili dankis pro la varma akcepto kaj - sekrete - esperis la baldaŭan finon de tiu aranĝo.

Sed la aranĝo pludaŭris. Sekvis muzika programo, kaj dancado kaj tiam, finfine, la paŭzo. Alija anoncis, ke post tiu paŭzo ĉiuj estus invitataj ĝui la festan bufedon. „Tio estas la plej bona parto de tiu aranĝo“, flustris Birte. Alija komprenoplene kaj ridete aldonis: „Havu paciencon! Post la bufedo sekvos ankoraŭ la 'leĝera aranĝo', la festo en la kelo de la urbodomo“. Ja, tion sciis ankaŭ Birte kaj 'Dona', sed nun ili devis iomete lukti por akiri la plej bongustajn manĝetojn. Denove estis paŭzo, kaj tiam sennombraj reporteraj aranĝis fotojn de la du teraninoj, kelkfoje sen, ofte kun aliaj gravulinoj. 'Dona' nur timis, ke sia virina masko ne bone aperus.

Ek al la leĝera parto de la festo! Ĉiuj kunvenintoj en la kela volbaĵo estis virinoj. Sed inter la homoj sur la podio ankaŭ troviĝis viroj. Ĉiuj aplaudis, kiam grupo el ses junaj, belaspektaj viroj aperis. Estis baleta prezentaĵo. La viroj portis specialajn vestaĵojn, tre strete aranĝitaj, preskaŭ travideblaj. Ĉiukaze, ne estis granda diferenco inter tiuj vestaĵoj kaj plena nudeco. Ŝajne la spektantaj virinoj ŝatis tian aspekton. La junaj virinoj, kiuj poste paradis kun sprita popmuzika kanto, portis tre decajn robojn. Okulfrape virinoj sur la scenejo preskaŭ ĉiam estis dece vestitaj dum viroj tre ofte aspektis tre malprudaj. Sed la spektantinoj evidente ŝatis tion. Ili ankaŭ ŝatis la spektaklan aranĝon en la mezo de la volbaĵo. Sur tri longaj brankardoj, kovritaj per alumina folio, surdorse kuŝis tri nudaj viroj. Pro multaj bruligaj torĉoj neniue povis ne rigardi tiujn brankardojn. La korpoj de la viroj es-

tis plejparte kaŝitaj pro multaj apetitaj manĝetoj. Troviĝis ĉiuj ajn manĝeblaj pecetoj kiel ekzemple fromaĝo, fruktoj, ĉokolado k.t.p. Subite alproksimiĝis amaso da avidaj virinoj. „Tio estas ja ege naŭziga aranĝo“, rimarkigis Birte kaj ankaŭ Don samopiniis. Tamen li atentigis sian koleginon, ke sur la Tero ankaŭ okazas similspecaj aranĝoj dum orgioj. Sed ili celas precipe al la amuzo de viroj, ĉar tie nudaj virinoj estis kovritaj per bongustaj manĝetoj. „Tion oni ankaŭ devas malpermesi“, opiniis Birte. Alija, kiu iomete kaptis tiun vortŝanĝon, diris: „Jen vi vidas, ankaŭ sur via planedo vi subpremas homojn. La diferenco ŝajne estas nur, ke vi subpremas virinojn! Ĉi tie ni sukcese ŝanĝis la aferon“.

Intertempe la avidaj virinoj formanĝis preskaŭ ĉiujn manĝetojn de la nudaj viroj, kiuj nun prezentiĝis tute sen kovraĵo sur la haŭto. Per laŭta muziko ili ekstarigis kaj dancis antaŭ la klaĉantaj virinoj. Tio ne estis la lasta sensaciaĵo de la festo. Ĉiuj okuloj subite direktiĝis denove al la podio. Tie nun staris dek kaĝoj, en kiuj estis enkaĝigitaj nudaj viroj. Ili povis etendi la brakojn tra la spacoj inter la kraderoj. Nun komenciĝis evidente konata seksa ludo. Dek nudaj virinoj saltis sur la podion kaj tuŝis la virojn per la manoj. Ne estis nur simpla tuŝado. Tre rapide ili kaptis la penisojn de la viroj kaj traktis ilin permane aŭ perbuŝe. Ne daŭris longa tempo, kaj tiuj virinoj estis starante fikataj per la enkaĝigitaj viroj. Denove aŭdiĝis laŭta muziko, kaj bruega aplaŭdo. La spektantaj virinoj kriis pro plezuro kaj laŭte postulis novajn kaĝojn kun 'freŝa vira materialo'. Trifoje la organizantoj liveris al ili 'freŝan provizon'. Don tre atenteme spektis la scenon. Li ŝatis la rigardon de tiuj multaj nudaj seksumantaj homoj, sed Birte ne eltenis tion kaj fuĝis al alia trankvila parto de la kela volbaĵo. Don kaj Alija akompanis ŝin. Alija ankaŭ rimarkis, ke tiu prezentaĵo ne bone plaĉis al Birte.

En la trankvila angulo troviĝis komfortaj seĝoj kaj eta tablo. Alija alportis malvarmajn trinkaĵojn kaj rimarkigis: „Estas bedaŭrinde, ke tiu festo ne povis plene kontentigi vin. Sed tio estas vaste ŝatata kutimo sur Umlaba“. Birte konstatis, ke la popolo de Umlaba evidente ne estas pruda kaj, ke ankaŭ sur la Tero estus similaj kunvenoj, aldonante, ke tiuj ne okazus sur la publika forumo. Tiam ŝi demandis: „Ni komprenis, ke ĉi tie virinoj tre facile seksumas kun fremdaj viroj. Ĉu ili uzas kontraŭkoncipilojn?“. Alija klarigis, ke sur Umlaba neniu bezonas tion. Don miris pri tio kaj aldonis: „Kaj, kio okazas, se estus koncipiĝo?“ „Sur la Tero vi certe ankaŭ ĝuis instruhorojn en biologio, do la sekvoj kompreneble povas esti gravedeco“ ridete respondis Alija kaj daŭrigis la paroladon: „Ni homoj sur Umlaba amas infanojn kaj ĉiam ĝojas, se iu virino gravediĝas. Ne gravas, kiu estas la patro. Tre ofte neniu sur Umlaba scias, kiu estas lia aŭ ŝia 'vera' patro, sed neniu interesiĝas pri tio. Viroj ĉi tie ja ne ludas altan rolon en la socio. Krome ĉiu edzo senprobleme akceptas bebĉon de sia edzino kaj zorgas pri ĝi kvazaŭ pri vere propra ido. Mi mem havas tri infanojn kaj ne scias, kiuj estas la biologiaj patroj de du el ili. Eventuale ankaŭ mia edzo generis idojn, kiu scias? Sed tio ja ne gravas.“

Ekskurso

La venontan tagon Alija akompanis la du teraninojn dum ekskurso. Birte kaj Don ĝojis pri tiu tago, kiu certe ofertus multajn teknikajn informojn, bona kontrasto al la distriĝoj de la pasintaj tagoj.

La unua celo estis la novkonstruita 'ETAV-elektrejo' (Elektrejo kun tubo por ascenda vento). La giganta turo estis jam videbla de malproksime. Ĝi estis ĉ. 1000 m alta kaj apogis sin al la kruta deklivo de la 'Kiŝa-monto', kiu troviĝis ĉe la orienta rando de la ĉefurbo. Malsupre situis granda duoncirkla spaco kun vitra tegmento. La principo estis facile komprenebla. Pro la varma suno eletendiĝas la aero sub la tegmento, flugas tra la tubo suben kaj movas la generatorojn en la tubo. Tiel ĝi produktas elektran energion, per tre malgrandaj kostoj. Alija tre fiere parolis pri tiu projekto, kiu iam eĉ estis realigata sur la planedo Tero. Sed tie oni konstruis nur malaltan turon, kaj la elektrejo funkciis nur kelkajn jarojn ĉar forta ventego detruis la turon. Sur Umlaba oni plibonigis la konstruaĵon, kaj la turo estas subtenata per monto-deklivo.

La dua celo estis instituto, en kiu oni esploris la biologian 'transmutacion'. Tiun fenomenon la sciencistoj longe taksis neebla. Ili pensis, ke nur ĉarlatanoj raportis pri tio. Sed la esploroj sur Umlaba pruvis la efikon. Vivantaj organismoj kapablas ŝanĝi la atomkernojn. Do, ili povas ŝanĝi kemiajn elementojn sen uzi altajn temperaturojn. La esploroj sur Umlaba ne finiĝis, sed la aktualaj rezultoj estis jam promesplenaj.

Je la vespero ili vizitis la grandan universitaton en la ĉefurbo. Alija organizis kunvenon kun profesoro pri neŭroscienco, kiu prezentis la plej novan aparaton por stori la enhavon de la homa memoro: „Ĝis nun ni nur sukcesis savi la mallongdaŭran memoron, sed tiu estis jam sensacio. La celo estas, kompreneble, konservi la longdaŭran. Mi konfesas, ke Umlaba jam delonge profitas de la informoj, kiujn ni ricevas de via planedo. Estas bedaŭrinde, ke ĝis nun neniu realigis revenan fluon de la informoj al la Tero. Tial mi proponas, ke dum via longdaŭra reveturo vi nepre kunprenu memorigilon kun sufiĉe granda kolektaĵo de teknikaj informoj de nia planedo. Koran dankon pro via vizito, ĝuu la vespermanĝon en nia universitata kantino“.

Konspiro

Estis bona vespermanĝo. Nun post la ekskurso ĉiu malsatis kaj bezonis ripozon. Alija jam frue adiaŭis, ĉar hodiaŭ ŝi devis helpi sian edzon pro la infanoj. Ŝi rekomendis al Birte kaj Don iomete resti en la kantino. La veturilo venus post ĉ. unu horo kaj tiam portus ilin al la hotelo.

„Ĉu estas loko?“, demandis juna virino, kiu ankaŭ volis mendi vespermanĝon. Birte respondis: „Jes, sidiĝu. Ni ja jam finis nian manĝadon kaj nur restas ĉi tie por babilado. Ĉu tio ĝenas vin?“ La junulino replikis: „Ne, tute ne, de kie vi venas? Vi aspektas iomete fremdaj. Cetere, mi nomiĝas Tamika, studentino de neŭrosciencoj“. Birte klarigis al ŝi, ke ili venis de la planedo Tero kaj nun ekskursas sur Umlaba. Ŝi ankaŭ rakontis pri la pasintaj tagoj, kiuj unue estis plenigitaj per la distriĝa programo. „Jes, estas kutimo ĉi tie, unue montri al novaj gastoj la eblecojn por amuziĝo“, rimarkgis Tamika kaj aldonis: „Tiam vi ja lernis multon pri nia kulturo, ĉu ne?“ Don konstatis tion kaj malkaŝe menciis: „Jes, ni lernis multon, kaj ni komprenis, ke viroj ne vivas egalrajte sur Umlaba“. „Vi pravas, mi vere hontas pro tio“, diris Tamika, „sed parolu ne tiom laŭte. La subpremo de la viroj apartenas al nia sistemo, kaj ĉiu kritiko estas ankaŭ subpremata.“ Tiam ŝi rakontis, ke ŝi estis membro de aktiva studenta grupo, kiu sekrete engaĝiĝas por la egalaj rajtoj kaj elpetegis: „Bonvole tian sekrete, mi ne volas ekhavi problemojn“. Don diris „Kompreneble, ni estas ja nur gastoj, ni ne volas krei problemojn. Ankaŭ vi bonvole ne parolu kun aliaj pri nia opinio“.

„Ĉu vi jam akiris sukcesojn?“, demandis Birte, kaj Tamika fiere raportis pri la plej aktualaj plibonigoj por viroj, kiujn ŝia grupo atingis: „Je ĉiu laborloko estas nun homo, kiu akceptas la plendojn de la viroj. Li aŭ ŝi helpas, se iu ĉefino kontraŭleĝe agas, ekz. misuzas lin. La problemoj nur estas, ke seksa ekspluato preskaŭ neniam estas pruvita. La dua sukceso venos verŝajne la venontan jaron. Niaj advokatoj venkis en tribunalo. Baldaŭ ankaŭ viroj rajtos havi propran ĝirokonton. Alia eta sukceso estas, ke nun ekzistas apartaj parkejoj nur por viroj. La ĝistempa kutimo estis, ke ĉiu libera loko sur parkejo estis unue rezervita por virinoj. Sed tiu ja nur estas vere eta afero“. Birte dankis por la klarigoj kaj adiaŭis: „Ni ĝojas, ke ni trovis iun, kiu pensas kiel ni. Al via studenta grupo ni deziras bonan sukceson. Sed nun ni devas iri al la veturilo. Kontakti nin en la hotelo, se eblas. Ĝis!“

Bazoŝipo

En la enirhalo de la hotelo jam atendis ilin Alija, kiu venis por paroli pri la venonta tago. Ŝi ricevis interesan novaĵon de la reĝino. Princino Alara ŝatus viziti la bazoŝipon. „Kial ne, tio estas tre bona ideo“, opiniis Don kaj tuj kontaktis sian kapitanon, kiu ankaŭ tre ĝojis pri tiu peto. Alija aranĝis la flugon per la pramo al la bazoŝipo por la princino, akompanita de Alija kaj Don. Birte restis sur Umlaba, ŝi planis mem iri al la universitata kantino por denove konversacii kun Tamika.

„Bonvenon, estimata princino“, salutis Kapitano Roman Fjodorov kaj gvidis la princinon al la tre komforta ĉefa seĝo, kaj ŝerco demandis: „Ĉu vi ŝatus partopreni nian teamon? Vi certe estus tre bona stiristino por nia bazoŝipo“. La princino komprenis la ŝercon kaj respondis: „Estu singardema, kapitano. Kion vi farus, se mi vere akceptus vian proponon? Sed unue montru al mi vian kosmoŝipon. Mi ja ĝis nun neniam vidis tian modernan veturilon.“ Roman galante subtenis ŝin forlasi la seĝon kaj ĝentile ofertis sian brakon al ŝi. La princino miris pro tio, sur Umlaba la viroj ja ne tiel sintenas. Ŝi volonte kaptis la brakon kaj lasis sin gvidi tra la koridoroj de la kosmoŝipo. Alija kaj Don sekvis en konvena distanco.

Roman montris ĉiun angulon de sia 'regno'. Li eĉ demonstris la dormkabinojn: „Estas iomete malvasta spaco, sed tre komforta. Ĉu vi ŝatus elprovi la 'kosman liton', tajlorita laŭ mezuro de princino? Certe ĝi plaĉus al vi“. Princino Alara akceptis tiun oferton kaj kuŝiĝis en la dormkabinon. Ŝi vere ĝuis la gvidadon de la kapitano kaj dankis pro lia ĝentileco. „Ne dankinde, kara princino. Sed, permesu, ke mi ŝercu iomete. Mi nur bedaŭras, ke mi ne samtempe kun vi kuŝiĝas en tiu kabino“. Alija tuŝegis Don sur la dorso kaj flustris: „Via kapitano ja amindumas! Mi nur miras, ke la princino toleras tion“. Don tuj komprenis tiun indikon kaj vokis: „Kapitano, mi forgesis montri al Alija nian modernan komputilon. Ĉu vi permesas, ke mi iru kun ŝi al la pilotejo?“ Kompreneble Roman permesis tion, kaj nun daŭrigis la gvidadon de sia alta gastino.

Alvenante la privatajn areojn li invitis ŝin eniri la 'kajuton' de la kapitano kaj diris: „Prenu lokon. Kian trinkaĵon vi ŝatus trinki?“ Princino Alara sidiĝis apud plata tablo, kaj Roman elprenis du tasojn el la aŭtomato. „Dankon pro la kafo“, replikis Alara kaj demandis: „Kion vi pensas pri nia planedo Umlaba?“ Roman klarigis al ŝi, ke li nur tre mallonge estis sur la planedo. Li ankaŭ rakontis, ke la reĝino ne volis paroli kun li, ĉar sur Umlaba la viroj ĉiam devas resti je malalta rango. Tial lia kolego Don eĉ ŝanĝis sian aspekton. Du kosmetikistinoj traktis lian vizaĝon tiele, ke li nun aspektas kiel virino. Nur tial li rajtis esplori la planedon Umlaba. „Tio estas ja terure. Tion mi ne sciis“, kun tiuj vortoj princino Alara esprimis sian bedaŭron aldonante: „Mi tuj ordonas al vi, ke via kolego Don senmaskiĝu. Poste ni ĉiuj flugos per la pramo malsupren, kaj mi akompanos vin al nia palaco. Tie mi klarigos la aferon kun mia reĝina patrino. Ne timu, ŝi devas ŝanĝi sian opinion.“

Reĝina palaco

El la reĝina salono aŭdiĝis laŭtaj voĉoj. Princino Alara riproĉe admonis sian patrinon pro la terura decido, rifuzi la konversacion kun kapitano Fjodorov. „Ni ne plu vivas en la mezepoko. Fjodorov estas ĉi tie la reprezentanto de la tuta planedo Tero. Mi postulas, ke vi tuj petu pardonon pro via eraro“. Reĝino Tale Baleva neniam antaŭe estis vidanta sian filinon tiel furioze kaj provis trankviligi ŝin: „Mia filino, mi ja nur klopodis protekti niajn morojn. Mi faris tion ankaŭ por vi. Ankaŭ mi ne sentis min bone, sed mi ne sciis kiamaniere nuligi mian ordonon“. Do, Princino Alara venkis, kaj ŝia patrino, la reĝino de Umlaba, akceptis la du virojn el la fora planedo Tero per la vortoj: „Estimata kapitano, mi pardonpetas pro mia eraro. Dankon al mia filino Alara. Ŝi malfermis miajn okulojn. Estu bonvenaj. Mi esperas, ke tiu epizodo ne difektos la rilatojn inter niaj popoloj. Por montri al vi mian konfidon, vi tuj ricevas viajn armilojn. Sed certe vi ĉi tie ne bezonos ilin“. Roman kaj Don riverencis, kaj la reĝino forlasis sian tronon kaj etendis sian dekstran manon. Ankaŭ la princino venis. Ŝi longe premis la manon de Roman kaj tre kontentige ridetis.

„Kara patrino“, demandis Alara, „ĉu vi nun permesas, ke mi montru al niaj gastoj nian palacon? Kapitano Fjodorov ja ankaŭ gvidis min tra sia kosmoŝipo“. La reĝino akceptis ankaŭ tion kaj invitis la gastojn poste partopreni vespermanĝon en la oranĝerio. „Ho ve, ni forgesis nian koleginon Birte. Mi petas, ke ŝi ankaŭ partoprenu la vespermanĝon“, diris Roman, kaj la princino tuj venigis servistinojn iri al la universitata kantino por kontakti ŝin.

Intertempe Alara komencis gvidi la gastojn tra la palaco. Alija kaj Don denove sekvis en adekvata, nun pli granda distanco. Evidentiĝis, ke Alara ĝuis la ĉeeston de la kapitano. Ŝi prenis lian brakon, kaj ambaŭ iris antaŭe tra la vasta konstruaĵo. Roman fiere paŝis apud ŝi, li jam sentis sin kiel princon. De tempo al tempo li turnis sian kapon al ŝi por havi pli bonan rigardon al ŝia vizaĝo. Alara rimarkis tion kaj reagis per ĉarma ridetado. Dum tiu promenado ambaŭ ne vere interesiĝis pri la vidindaĵoj de la palaco. Ili nur pensis pri bona ŝanco kunesti sen aliaj homoj. Je la fino de longa koridoro malfermita pordo gvidis la promenantojn al la reĝina ĝardeno. Tie troviĝis multaj buntaj florbudoj, kaj ankaŭ altaj heĝoj apud ordemaj padoj. Ne daŭris longe. Alara kaj Roman sole sidiĝis sur komfortan benkon, ŝirmatan de granda arbo kaj du altaj heĝoj.

„Ĉu vi ŝatus fari malgrandan vojaĝon al la maro?“, demandis Alara. Roman senhezite kaptis la ŝancon, alproksimiĝis al ŝi kaj respondis: „Sed nur kun vi, sen akompano de iuj servistinoj“. Princino Alara ne rifuzis lin. Ŝi eĉ ŝovis sian korpon pli proksimen kaj tuŝis lian vangon kun sia dekstra mano. „Ne estas eliro“, pensis Roman, brakumis ŝin kaj premis siajn lipojn sur ŝian buŝon. Neniu nun ĝenu la ĝermantan amon. Bedaŭrinde tio ne eblis en reĝina ĝardeno. Aŭdiĝis la voĉoj de Alija kaj Don, kiuj longe promenis tra la tuta ĝardeno por eviti renkontiĝon kun la princino kaj la kapitano. Sed nun ili devis reiri al la palaco por la vespermanĝo kaj vole-nevole uzis la padon, kiu ĵus gvidis al la benko kun la amanta paro. „Rapidegu, estas tempo por la vespermanĝo en la oranĝerio“, vokis Alija jam defore.

La eleganta ronda tablo en la oranĝerio portis la plej multekostajn telerojn kaj manĝilarojn. Servistinoj gvidis la gastojn al iliaj seĝoj, kaj ĉiuj atenteme direktis la okulojn al la reĝino. Ŝi kaptis glason kun ŝaŭmvino kaj tostis al la amikeco inter Umlaba kaj la Tero. Ĉiu aplaudis kaj poste ĝuis la bongustajn manĝaĵojn. Princino Alara, sidante apud kapitano Fjodorov, gaje konversaciis kun li, sed intertempe ofte rigardis ŝian patrinon atendante la ĝustan momenton por la plej grava demando. Ĉu la reĝino konsentus, se ŝi sole kun la kapitano vojaĝus al la maro?

Vojaĝo

La reĝa patrino kompreneble ne permesis vojaĝon sen akompanantoj. Birte kaj Don devis kunvojaĝi. Per la reĝina helikoptero ili flugis al malgranda insulo, sur kiu la reĝino ofte mem feris en somero. Krome alia helikoptero kun kvar soldatinoj akompanis ilin por sekurigi la ekskurson. Sur la insulo troviĝis du konstruaĵoj. Unu eta domo, pli bone dirite eleganta laŭbo, estis por la princino kaj la akompanantoj. La alia konstruaĵo estis malgranda lumturo je alia flanko de la insulo. Tie estis loĝloko por la soldatinoj.

„Mi sentas disreviĝon“, plendis Alara kaj aldonis: „La laŭbo vere ne estas granda. Mia reĝina patrino bone antaŭzorgis, ke mi estu bone prigradata“. Don ridete replikis: „Mi pensas, ke via patrino tre saĝe agis. Nur tiamaniere mi havas la ŝancon kontroli mian kapitanon. Preskaŭ la tutan tienvojaĝon li ĝuis la vintran dormon en la kosmoŝipa kabino. Mi tial neniam sciis ion pri liaj celoj. Sed nun mi proponas naĝi en la varma oceano. Ĉu vi kunvenas, Birte?“ „Jes, faru tion, ni poste raportos al vi, kion ni faris dum via foresto“, vokis Roman, kaj princino Alara estis tre kontenta pro la ĝentileco de la du akompanantoj.

„Ĉu estas vero, ke vi jam estas pli ol 75-jaraĝa, Roman?“, demandis Alara, kiu ĵus festis sian 22-an naskiĝdatrevenon. Roman nur povis konfirmi tiun indikon, ĉar li ja kvindek jarojn restadis dum vintra dormo en la kosmoŝipa kabino. „Sed pripensu tion, se vi akompanus min al la reveturo mi

atingos eĉ pli ol 125 jarojn, kaj vi tiam estus 77-jaraĝa. Ĉu vere bona aĝo por kreskigi niajn infanojn", li serĉe aldonis, kaj Alara tre ĝojis pro tiu aludo. „Ĉu vi jam post tiel mallonga tempo certas, ke vi povus esti la ĝusta viro por mi?", ŝi demandis. „Kompreneble, tial mi ja akompanas vin dum tiu vojaĝo", li replikis, sed Alara ankoraŭ ne estis tute konvinkita kaj proponis: „Mi nun ne povas tiel rapide decidi. Unue vi devas pruvi, ke vi estas la ĝusta!"

Roman komprenis tion kaj decidis tujan atakon. Li brakumis kaj kisis ŝin sen antaŭa demando. Alara ne estis atendinta tion, sed ŝi ne rifuzis lin. Singardeme ŝi direktis siajn okulojn eksteren por certigi, ke Birte kaj Don ne tro frue alvenus. Sed Roman trankviligis ŝin: „Ili jam registris, ke mi amas vin, do tion oni ne povas plu kaŝi. Krome ili estas miaj gekolegoj kaj geamikoj, ili ne ĝenas min." Kaj per tiuj vortoj li daŭrigis la kisdadon kaj karesadon, bona komenco por tri liberaj tagoj sur bela insulo.

„Ni revenis", vokis Birte defore por averti la principon kaj la kapitanon. „Jen estas freŝa mantuko. Kial vi ne ankaŭ iras al la plaĝo?", li demandis, kaj Roman respondis: „Jes, ja, vi ja nur volas esti sen akompanantaro, ni ja tuj foriras", kaj tiam li kaptis la brakon de Alara kaj kuris kun ŝi al la strando. Anhelante ili lasis sin fali sur la blankan sablon. Denove daŭriĝis la karesado. La suno donis agrablan varmecon, kaj Roman sentis nun la emon por naĝi. „Ni ja tute forgesis niajn bankostumojn", rimarkigis Alara, sed tio ne kaŭzis problemon. Li senhezite senvestigis sin. Ankaŭ Alara faris tion, kaj ambaŭ sin ĵetis en la bluan, klaran akvon. Malsekaj ili revenis kaj dense kuŝiĝis sur la mantukon. Denove la suno donis bonan influon. Pro varmecon Roman baldaŭ ŝanĝis sian pozicion, kaj tial li tuŝis la dorson de Alara kun sia intertempe erektiĝinta penis. Estas feliĉo, ke tio ankoraŭ funkcias, post la longa vintrodormo, li pensis, kaj ĝuis la tuŝon. Ankaŭ Alara ŝatis tion, turniĝis kaj ekkaresis la rigidan faluson. „Neniu vidas nin. La soldatinoj de la lumturo estas je la alia flanko de la insulo", ŝi flustris, kaj Roman enŝovis sian viraĵon en la principan piĉon.

Dume en la eleganta laŭbo evoluiĝis la konkuranta amludado. „Nun ni havas tempon", diris Don kaj daŭrigis froti la korpon de Birte per la mantuko. „Tempon por kio? Mi ne komprenas!" replikis Birte, sed Don ne respondis. Li nur brakumis ŝin, kaj nun ŝi komprenis ĉion. Sekvis longa langokiso dum kiu Birte karesis la tutan nudan korpon de Don. La bela insulo estis ĝusta loko por amantaj paroj.

Adiaŭo

Tro rapide forflugis la tri liberaj tagoj. La helikoptero senprobleme kaj sekure transportis ilin revene al la palaco. Gravmiene bonvenigis la reĝino sian filinon. Ŝi jam antaŭsciis la minacantajn problemojn. Ĉu la 'virina regno' pludaŭros sur Umlaba? Ĉu ŝia filino vere elektus la kapitanon kiel edzon? Ĉu ŝi planus vojaĝi kun li al la planedo Tero? Aŭ ĉu la kapitano restos ĉi tie sur Umlaba? Tiam Birte kaj Don devus sole veturi hejmen. Sed eventuale oni trovus ja novan aspiranton, aŭ du, kiuj povus akompani ambaŭ. Ĉiukaze, la venontaj tagoj alportus malfacilan decidon. Kiu devus diri 'Adiaŭ' ?

> > > F I N O < < <